

Nr 95.

Av herr **Bergman**, *angående gratifikation åt läroverksadjunkten*
P. E. F. Ågren.

Läroverksadjunkten P. E. Ferdinand Ågren, numera i Arvika, vilken av Härnösands domkapitel på sin tid genom ett säkerligen högst ovanligt förbiseende av tydlig gällande lag förvägrades avlägga prov för vinnande av lönetursberäkning, överklagade hos Kungl. Maj:t domkapitlets beslut. Han fick rätt och domkapitlet förstängades meddela Ågren, att intet hinder mötte för hans prov. Detta meddelande kom emellertid — genom en ny försummelse av domkapitlet — Ågren tillhanda först efter höstterminens slut, vadan något prov ej kunde äga rum förr än följande år. Härigenom förlorade Ågren ett års lönetursberäkning. Han försökte sedermera genom särskild petition att bli uppflyttad i högre lönegrad ett år tidigare än som nu kunde ske, men detta avslogs av skäl som torde vara juridiskt oangripliga men som för en utanför myndighetsbyråkratien stående måste te sig alltför formalistiska. Han har även sökt vinna ersättning för sin förlust av det felande domkapitlet, men ehuru alla myndigheter medgivit, att domkapitlet handlat olagligt och till hans oförtjänta förfång, ha de med hänsyn till att domkapitlets sammansättning genom dödsfall och andra händelser undergått förändring, ävensom nu senast emedan saken är till tiden preskriberad, icke ansett sig kunna bifalla hans framställningar.

Ågren har i en utförlig skrivelse, varigenom ovanstående uppgifter med officiella protokollsutdrag styrkas, vilken skrivelse med sina bilagor skall hållas utskottet tillhanda, förmält, att han särskilt i nuvarande dyrtid befinner sig i synnerligen tryckt belägenhet med hustru och åtta barn, av vilka några för fortsatt undervisnings skull även nödgas vistas å annan ort.

Ehuru det visserligen icke heller enligt min tanke numera kan göras gällande någon formell juridisk rätt för honom till ersättning av statsmedel för ett fel, som begåtts av numera oåtkomliga personer, tillhörande en statens ämbetskorporation, och följaktligen icke heller någon full ersättning av det kapital och den ränta, han måste anses ha förlorat (vilket enligt hans beräkning skulle uppgå till åtskilliga tusentals kronor), förefaller det emellertid som om billigheten borde kräva, att staten icke alldeles slår dövörat till för en reellt berättigad klagan. Någon risk att det skapas ett till sina konsekvenser farligt prejudikat torde icke föreligga, då fallet är, så vitt man har sig bekant, i sitt slag enastående och den ifrågavarande lagen om skyldighet till prov för lönetursberäkning numera sedan längre tid tillbaka är avskaffad.

Jag tillåter mig därför vördsamt hemställa,

att riksdagen med hänsyn till den förlust, läroverksadjunkten P. E. F. Ågren lidit genom felaktigt förfarande av en statens myndighet, av sådan art att det numera på grund av ändrad lagstiftning icke vidare kan förekomma, varigenom risken för farliga konsekvenser av ett eventuellt bifall uteslutes, för sin del ville bevilja ett anslag av femtonhundra kronor, att utgå som gratifikation åt förbemälda Ågren.

Stockholm den 26 januari 1918.

J. Bergman.